

ἐξετάζεται ἡ σχέσις ἢ ὑφισταμένη μεταξὺ τῆς τέχνης τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον κυριαρχουσῶν ἰδεῶν. Ἡ τέχνη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς ἣν ὀφείλονται τὰ λαμπρὰ ψηφιδωτὰ τῆς Μονῆς τῆς Χώρας, καὶ ἥτις εἶναι αὐτὴ ἡ Μακεδονικὴ Σχολή, ἡ κοσμήσασα τὰς ἐκκλησίας τῆς Σερβικῆς Μακεδονίας, τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦ Μυστραῖ, εἶναι, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ἔκφανσις τῶν ἀνθρωπιστικῶν τάσεων τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως ὁ Μετοχίτης, ὁ Γρηγοῤῥᾶς κ.ἄ. Ἀντιθέτως ἡ Κρητικὴ λεγομένη Σχολή σχετίζεται μὲ τὴν τάξιν τῶν συντηρητικῶν καὶ μυστικῶν θεολόγων, ὅπως ὁ Γρηγόριος Παλαμᾶς, καὶ εἶναι περιέργον, ὅτι ἐμφανίζεται αὐτὴ τὸ πρῶτον κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἔριδος τῶν Ἑσυχαστῶν.

B. Filov. *Chapiteaux de marbre avec décorations de feuilles de vigne en Bulgarie*, σ. 11-18.

Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει σειρὰν κιονοκράνων κοσμουμένων διὰ φύλλων ἀμπέλου καὶ ἀνηκόντων πιθανῶς εἰς ἐκκλησίαν τινὰ τῆς Πρεσλάβας, ἧς κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς ἀνευρέθησαν τὰ λείψανα. Τὰ κιονόκρανα ταῦτα ὁ συγγραφεὺς χρονολογεῖ μεταξὺ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 9^{ου} καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 10^{ου} αἰώνων, θεωρεῖ δὲ ταῦτα ὡς σχετιζόμενα ἀμέσως πρὸς Σασανιδικὰ πρότυπα καὶ ὡς ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ τῆς Βουλγαρικῆς τέχνης τῶν χρόνων ἐκείνων. Τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο συμπέρασμα δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως ἀκριβές, καθ' ὅσον ὅμοια ἐντελῶς κιονόκρανα, ἀνέκδοτα εἰσέτι, εὗρισκονται καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα μέχρι καὶ τῆς Σπάρτης ἀκόμη.

A. Grabar. *Les croisades de l'Europe orientale dans l'art*, σ. 19-27.

Περιγράφει σπανιωτάτην παράστασιν εὗρισκομένην μεταξὺ τῶν εἰς τὸ ἔτος 1487 ἀναγομένων τοιχογραφιῶν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Πατραούτσι ἐν Μολδαβίᾳ. Εἰς τὴν τοιχογραφίαν αὐτὴν εἰκονίζεται ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαὴλ ἔφιππος προπορευόμενος συνοδείας ἁγίων ἰππέων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων εὗρσκεται ὁ Ἁγ. Κωνσταντῖνος. Εἰς τὴν παράστασιν αὐτὴν ὁ συγγραφεὺς διαβλέπει ἀλληγορίαν τῶν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγώνων τοῦ περιφήμου Βοεβόδα Στεφάνου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποῦ ἴδρυμα εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Πατραούτσι.

I. Grabar. *Sur les origines et l'évolution du type iconographique de la Vierge Eléousa*, σ. 29-42.

Λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ κ. Grabar ἐκ τῆς περιφήμου εἰκόνος τῆς Παναγίας τοῦ Βλαδίμυρ, Βυζαντινοῦ ὡς γνωστὸν ἔργον τοῦ 12^{ου} αἰώνος, ἐξετάζει τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τύπου τῆς Θεοτόκου Ἐλεούσης (ῥωσ. Οὐμίλένιε), ὅστις ἐπέχει